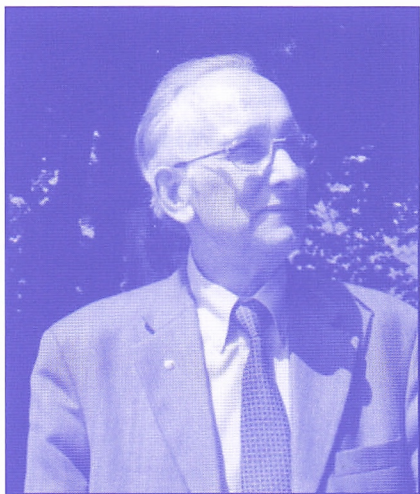

**Op donderdag 5 april 2007
overleed in Assel (NL)
onze medebroeder**

Wim Van Luyn
salesiaan-priester van Don Bosco

Wim van Luyn

Salesiaan-priester van Don Bosco

*Hij werd geboren in Amsterdam op 21 juni 1934
als helft van een tweeling.*

*Hij legde de eerste professie af in Twello
op 16 augustus 1954.*

*Hij legde de eeuwige professie af in Twello
op 16 augustus 1959.*

*Hij werd samen met zijn tweelingbroer Kees tot priester gewijd
in Lyon (Fr.) op 30 maart 1963.*

1953-1954	Twello	noviciaat
1954-1956	Twello	filosofie
1956-1957	Ugchelen	assistent aan het kleinseminarie en leraar
1957-1959	Rijswijk	assistent en groepsleider internaat
1959-1960	Benediktbeuern (D)	theologie
1960-1963	Lyon (Fr)	theologie
1963-1970	's Heerenberg	leraar kleinseminarie en jongerenpastor Pastorale Werkgroep Oost-Gelderland
1970-1973	Rijswijk	econoom/internaatsopvoeder
1973-1979	Apeldoorn	kapelaan - Teresiaparochie
1979-1987	Leusden	internaatsdirecteur
1981-1987	Leusden	directeur gemeenschap
1987-1994	Hoogland	pastor/teamleider St.-Martinusparochie en bouwpastor Oecumenisch Kerkcentrum Het Brandpunt'

1994-1996	Arnhem Zuid	projectleider 'Don Bosco Tochtgenoten' (kennismakingsproject religieus leven)
1996-1998	Renkum	idem
1998-2001	Rijswijk	lid communiteit en provinciaal vicaris
2001-2007	Assel	directeur

Hij overleed in Assel op 05 april 2007.

HOMILIE

Het viel mij niet mee om mijn gedachten te ordenen voor deze overweging.

Er gaat zoveel in je om na deze lijdensweg en dit sterven.

Gelukkig heeft Wim zelf ertoe bijgedragen om de kleur van deze overweging te bepalen: het moet een paasviering en een paasoverweging zijn.

De liturgische teksten van gisteravond en vanmorgen zijn door hem aangedragen.

De boekjes van deze vieringen zijn van kافت tot kافت een biografie van zijn spiritualiteit, waaruit ik enige grondervaringen zal belichten.

Wim was een man van een groot geloof in God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Daarom staat de icoon van de Heilige Drie-eenheid achter op het boekje: de basis van zijn leven. Hij ervoer God in de natuur en in de ontmoetingen met mensen. Hij was overtuigd van de werkelijkheid van de Verrezen Heer. Een overtuiging die hem kracht gaf om zijn lijden en sterven te beleven in het licht van de verrijzenis.

Geloof is een realiteit in je leven, waarin je de contouren ontdekt van de levende en lijdende Messias die werd tot Levensbrood voor de mensen.

Wim werd geboren in een katholiek gezin. Er waren verschillende priesters, paters en tantes-zuster. Zijn vader was onderwijzer en hoofdonderwijzer op verschillende plaatsen in Nederland. Het gezin leefde op het ritme van de Kerk. De jongens studeerden allemaal bij de Salesianen van Don Bosco.

Wim was de tweelingbroer van Kees. Aanvankelijk waren ze niet te onderscheiden. Daar maakten ze heel inventief gebruik van, altijd onafscheidelijk. Ook als salesianen heb-

ben ze veel samen geleefd en gewerkt. Wim was uitbundiger en vaak de initiatiefnemer, de organisator. Kees is meer beschouwelijk van aard. Hoezeer ze verbonden waren met elkaar, blijkt ook in deze laatste maanden van ziek zijn en van sterven. Kees was onafscheidelijk van zijn broer. Hij hield zijn hand op het hart van Wim tot de laatste ademtocht.

Van 1953 tot 1954 was Wim in het noviciaat in Twello en hij legde op 16 augustus 1954 zijn eerste geloften af. Hij studeerde filosofie in Twello en werd daarna assistent in Ugchelen. In 1957 verhuisde hij naar Rijswijk. In 1959 legde hij zijn eeuwige geloften af.

Voor de theologiestudie ging hij gedurende een jaar naar Benediktbeuern (D) en voor drie jaar naar Lyon (F), waar hij in 1963 samen met zijn broer tot priester werd gewijd.

Hij kreeg een benoeming tot leraar in het studentaat van 's-Heerenberg, waarna een overplaatsing naar Rijswijk volgde.

Na drie jaar in Rijswijk gewerkt te hebben in het internaat, het jeugdwerk en het pastoraat ging hij in de Teresiakerk in Apeldoorn werken in het parochiepastoraat. In 1979 ging hij naar Leusden en werd daar in 1981 directeur van het internaat. In 1981 werd hij benoemd tot directeur van de gemeente. Een jaar later werd hij lid van de provinciale raad.

In 1987 verhuisde hij naar Hoogland om in de parochie te assisteren. In 1990 werd hij pastoor van de parochie.

In 1994 werd in samenwerking met de deken van Arnhem in Arnhem-Zuid een nieuw project voor jongeren gelanceerd. Wim werd er de coördinator van en de directeur van de gemeente. Het project werd overgeplaatst naar Renkum en in dat jaar werd Wim ook vicaris van de provinciaal. Toen

Renkum opgeheven werd, verhuisde Wim naar Rijswijk en in 2001 werd hem gevraagd om directeur te worden in Assel. Hier wachtte hem weer een taak van nieuwe bezieling en reorganisatie.

Wim was buitengewoon actief en altijd bereid om mee te denken en zijn bestuurskwaliteiten ook elders in te zetten: hij was lid van het bestuur van Jong-Nederland, bestuurslid van 't Wezeveld en hij hielp mee om de fusie te realiseren van dit internaat met het jongenshuis Hoenderloo.

Hij was lid van het bestuur van Don Bosco Rijswijk, toen dit weer als zelfstandige stichting herstartte. Hij werd namens de salesianen bestuurslid van de nieuwe stichting Don Bosco Werken Nederland. Hij was actief betrokken bij de vereniging van samenwerkende noviciaten in Nederland.

Je kon altijd een appel op Wim doen. Dat hoorde bij zijn karakter, waarvan de meest opvallende karaktertrek was zijn zorg voor de mensen en zijn edelmoedigheid.

Zijn drijfkracht hierbij was zijn grote verering van de H. Geest. Een verering waartoe zijn moeder hem inspireerde.

In de loop van de jaren werd Wims spiritualiteit meer lucide. Dat klonk ook door in zijn wijze van spreken. Hij ging God steeds meer ontdekken in de gewone dingen om hem heen en in de mensen. Hij sprak niet meer over de mens of over men, maar over zijn eigen emotie en beleving, over iets dat hem persoonlijk raakte.

Aan zijn actieve leven kwam een einde toen een ernstige vorm van kanker hem tot rust dwong. Vanaf het begin van het jaar werd het hem duidelijk dat er geen genezing meer mogelijk was. Hij nam dat met bewonderenswaardige kalmte aan. "Ik zal alle goede momenten accepteren en mijn leven nemen zoals het komt."

Begin maart vroeg hij om de ziekenzalving. Op 9 maart mocht ik hem die toedienen in tegenwoordigheid van zijn familie, zijn medebroeders en zijn vrienden. Het was een indrukwekkend gebeuren. Ook hier had hij zelf de dienstorde voor gekozen. Rustig en overwogen sprak hij op het einde van de bijeenkomst: "Ik zal genieten van alle goede momenten en mij overgeven aan de mensen die mij omringen en voor mij zorgen."

In onze tijd wordt er veel gesproken over euthanasie. Over hoe we een goede dood bewerkstelligen. Dan komt de nadruk er vaak op te liggen met welke middelen we de dood menswaardig kunnen maken, zonder pijn en ellende laten gebeuren.

Rond zijn laatste weken hebben de mensen om Wim heen laten zien hoe je voor een menswaardige dood kunt zorgen. Natuurlijk met de hulp van de doktoren, die hielpen de pijn te verzachten en de strijd om de dood verdraagbaar te houden. Maar vooral toch door de toegewijde, voortdurende aanwezigheid van lieve en bezorgde mensen om hem heen.

Kees, Myriam, medebroeders, vrienden en vriendinnen hebben hem door de strijd gedragen en hem laten sterven in de handen van wie hem liefhebben. Was hij voorheen iemand die ons iets van God liet zien, nu mochten zij degenen zijn die hem iets van Gods tederheid lieten voelen. Zijn leven was als een paasliturgie.

Daarom is op de kaft van het liturgieboekje gekozen voor het korenveld met daarboven het verschijnende gelaat van de Christus, die de weg ging van het graan: gezaaid, ontkiemd, gemaaid, geoogst, gedorst, gemalen, gezeefd, met water vermengd, gekneed en geslagen en door het vuur gegaan om het brood te worden dat voor en met anderen wordt gedeeld.

Niet om ten onder te gaan op het kruis, maar om te ontwaken in een zalig Pasen.

Wim heeft begrepen dat dit ook zijn weg was als priester en salesiaan.

In onze tijd maken velen – ook binnen de Kerk – zich zorgen over de sterke, globale individualisering van de mensen. Daar hoeven we niet verontrust over te zijn. In onze tijd is een sterk ego juist nodig.

We moeten alleen beseffen, dat de kwaliteit van dit ego wel belangrijk is, waardoor het wordt beïnvloed en gevormd.

Laat het zich vormen door invloeden die het hart doen verstenen, waardoor het alleen nog denkt aan het brood op de eigen tafel. Of leert het een maaltijd bereiden voor de huisgenoten en voor wie aan de deur klopt? Wordt het een hart van vlees en bloed dat klopt voor de mensen?

Wim leerde en toonde ons dat ons geloof geen “isme” is. Geen verzameling theorieën, maar een levenshouding die deugd doet aan de mensen.

Hij zal in ons blijven leven, wij zullen hem in herinnering houden.

Evenals al die anderen die ons zijn voorgegaan in geloof en liefde.

Hen vergeten is een onrecht aan juist alle individuen die hun leven gevormd hebben in de Geest van de Verrezen Heer. Velen werden grootse mensen.

Op vele kerkhoven en begraafplaatsen kunnen we de realiteit van hun geloof terug volgen door de geschiedenis tot aan de eersten die geleefd hebben vanuit het levende geloof

in de Verrezen Heer en daar zelfs hun leven voor gaven. We kunnen de existentie van de grote apostelen Petrus en Paulus nu nog als het ware aanraken.

Nu en hier beleven wij het geloof van Wim.

Zijn leven, zijn lijden, zijn overlijden maar vooral toch zijn voortleven in de rijen van de Verrezen Heer.

Amen.

Herman Spronck

12 april 2007.

Gedicht voor oom Wim en voor onze lieve vader Piet

Ik sta ergens op een bloemenwei met de engelen aan mijn zij.
Zij nemen mij bij de hand en leiden mij naar de overkant.
Wij passeren 'n regenboogbrug en ik weet:
nu is er geen weg meer terug.
Het is alles zo licht en zuiver, zo hemelsmooi.

Ik voel me zo licht en van zorgen vrij,
droefheid is verdwenen, ik ben blij.
Ik ben op weg naar de grote verlichting.
En ontmoet zielen die gaan in de omgekeerde richting.
Zij dalen in op aarde om te worden geboren,
En als nieuwe mensen jullie te bekoren.
Geef daarom onvoorwaardelijke liefde aan nieuwe,
Maar ook aan oudere mensenkinderen en laat
Mijn dood jullie daaraan niet hinderen.

Nu sta ik aan de overkant en kijk nieuwsgierig
over de wolkenrand.
Ja, ik had plezier in mijn aardse bestaan.
En ik leefde mijn leven met een lach en een traan.
Bewaar die herinnering aan mij in jullie hart,
want dit geeft jullie kracht.
Ik ben gelukkig, neem dat maar van mij aan
En in mijn geest zal ik altijd bij jullie staan.

Houd daarom je ogen en gevoel dus maar open,
Dan zullen jullie mij in leven en in dromen niet ontlopen.
Ik omarm jullie met hemelse kracht,
want dit is nu een andere macht.
Nu stijg ik op naar hoger sferen
om weer nieuwe dingen te leren.
Bedenk, het leven is maar kort,
dus is mijn wens, geniet.

Myriam van Luyn

